

ประสบการณ์ พระบาท

ความมหัศจรรย์
ในชีวิตของ..ไชว ยองกั

ประสบการณ์พระฤทธิ
ความมหัศจรรย์ในชีวิตของ โฉว ยองกี

ข้าพเจ้าพบพระคริสต์เมื่อชีวิตใกล้ความตาย

ข้าพเจ้าเกิดและเติบโต ในประเทศเกาหลีเหนือบิดาและปู่สอนให้ข้าพเจ้าท่องมนต์ ไหววอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสมอทั้งกลางวันกลางคืนเราจะต้องก้มกราบและบูชารูปเคารพ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับความยินดี หรือได้รับความรอดอะไรทั้งนั้น

เมื่อสงครามเกาหลีระเบิดขึ้น เราต้องสูญเสียบ้านเรือน ครอบครัวของเราจนต้องย้ายลงมาอยู่ที่เมืองพูซานในเกาหลีใต้ อาหารการกินขาดแคลน เราทำงานทั้งวันทั้งคืนเพื่อแลกอาหารมื้อเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องทำงานหนัก เพื่อการศึกษา และการยังชีพของตนเอง.

วันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรับจ้างสอนหนังสืออยู่ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีสิ่งหนึ่งจุกแน่นขึ้นมาที่อก แล้วก็ออกที่ปาก ข้าพเจ้าอาเจียนออกมาเป็นเลือดพยายามเอามืออุดปากไว้ แต่เลือดยังทะลักออกมาทางจมูก ข้าพเจ้าพยายามต่อสู้เหมือนสัตว์ดิ้นจวนจะตายจนในที่สุดก็เป็นลมฟูบไป ไม่รู้ว่าเป็นอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร เมื่อข้าพเจ้าฟื้นขึ้นมา เลือดผ้าเปียกโชกไปด้วยเลือด ข้าพเจ้ารู้สึกมีน้ตึรยะเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้าต้องเสียเลือดไปเป็นอันมาก

ไม่มีใครสนใจ ในอาการป่วยเจ็บของข้าพเจ้าเลย เพราะว่าเป็นเวลาสงครามคนตายเกลื่อนเหมือนแมลงเม่า ชีวิตของคนไม่มีความหมายเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็ชมซานกลับมาถึงบ้านซึ่งเป็นเพียงกระท่อมเล็ก ๆ ข้าพเจ้าล้มลงนอนบนเสื่อเก่า ๆ พร้อมทั้งผ้าห่มผืนเล็ก ๆ ผืนหนึ่งอันเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในขณะนั้น

ตลอดคืนนั้นข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้สึ ความไขว้เขวสูงมีอาการไอที่ไรก็มีเลือดออกมาด้วย รุ่งเช้าข้าพเจ้าเหมือนคนตายแล้วครึ่งตัว บิดาและมารดาที่พากันมาท่องมนต์อ่อนวอนตามความเชื่อของท่านแต่ไร้ผล ข้าพเจ้าถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล หมอทำการเอ็กซเรย์ปอด หลังจากที่ค้อยอยู่นอกห้องสักครู่ หมอก็เรียกข้าพเจ้าเข้าไปพบอีกและพูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าหนุ่มเอ๊ย ฉันจะบอกให้ทราบอย่างตรงไปตรงมานะ ฉันจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้แล้ว และเจ้าจะมีชีวิตอีกไม่ถึงเดือน”

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินคำพูดเช่นนั้น ตาของข้าพเจ้าพร่าลลาย รู้สึกตัวเบาหวิว ข้าพเจ้าดำเนินชีวิต มาด้วยความมานะอดทนเพื่อหวังจะมีชีวิตอย่างดี ในสังคมต่อไปบัดนี้ทุกสิ่งมืดมัว ข้าพเจ้ารู้ตัวว่ายังไม่พร้อมที่จะตาย “คุณหมอบอกครับ” ข้าพเจ้าออกปากพูด “คุณหมอบอกความจริงกับผมหรือเปล่า” แล้วหมอก็เอาฟิล์ม เอ็กซเรย์มาให้ดู และอธิบายให้ฟังว่าปอดของข้าพเจ้าเสียไปมาก บางส่วนยุบหายไปโดยวัณโรค บางส่วนก็เปื่อยเน่าหมดนอกจากนั้น หัวใจของข้าพเจ้าก็บวม คุณหมอบอกว่า “ถึงจะรักษาตามวิธีใหม่ก็ไม่มีทางที่จะช่วยได้ ฉันจำเป็นต้องบอกความจริงให้ทราบ”

ข้าพเจ้ากลับบ้านด้วยอาการอ่อนเพลียที่สุด รูปเคารพที่ข้าพเจ้าเฝ้าอ่อนวอนทุกเช้าเย็นก็ช่วยไม่ได้ หมอก็มีได้ให้ยารับประทานหรือฉีดยาอีกเลย ข้าพเจ้าต้องนอนรอความตายอยู่ในกระท่อมเล็ก ๆ หลายวัน

วันหนึ่งข้าพเจ้าตะโกนออกมาด้วยความกลัว และด้วยความสิ้นหวังว่า “พระเจ้ามีจริงหรือ ถ้ามีพระเจ้าแห่งจักรวาลนี้ ขอได้มาหาข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้เถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้มารักษาให้หาย แต่ขอมาเพื่อเตรียมรับวิญญาณของข้าพเจ้าเมื่อความตายของข้าพเจ้ามาถึง”

เมื่อบิดามารดาและท່องมณต์อีก ข้าพเจ้าก็คัดค้านขึ้นว่า “พ่อจ๋า พ่อบอกว่า ไม่มีอะไรแน่นอนในโลกนี้ แต่อาการไอเป็นเลือด และอาการป่วยเจ็บของฉัน มันเป็นของแน่นอน ใครก็ช่วยไม่ได้ ทั้งพ่อก็ช่วยไม่ได้” พ่อเดินกลับบ้านด้วยหน้าตาเศร้าหมองเป็นอันมาก

วันหนึ่งพระเจ้าได้ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ได้นึกเลยว่า คำอธิษฐานจะได้รับตอบในรูปแบบของเด็กหญิง อายุ 18 ปีคนหนึ่ง มือถือพระคัมภีร์มาเคาะที่ประตูแล้วเข้ามาในห้องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตกใจ เพราะในประเทศเกาหลีเขาถือว่า ผู้หญิงเป็นคนต่ำต้อย พวกผู้ชายมักเย่อหยิ่ง และไม่ยอมให้ผู้หญิง เป็นครูสอน ด้วยความเย่อหยิ่งจองหอง ข้าพเจ้าขับไล่เขาออกไปจากห้อง แต่เธอตอบว่า “ดิฉันมีภาระจำเป็นต้องมาเพื่อจะช่วยให้คุณ พอเข้ามาแล้วก็เห็นว่า คุณกำลังป่วยหนักดิฉันอยากจะเล่าเรื่องพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้คุณฟัง”

ข้าพเจ้าตอบว่า “เฮ้ย ไอ้คริสเตียนบ้า ๆ บอ ๆ ออกไปเสีย ออกไปจากบ้านของข้า”

เธอตอบอย่างหนักแน่น “ดิฉันจะไม่ออกไป จนกว่าคุณจะได้รับเอาพระเยซูคริสต์เสียก่อน”

เธอนั่งลงพูดต่อไปว่า “คุณกำลังป่วยหนักและไม่มีเรี่ยวแรงถึงคุณจะได้ผลึกดิฉัน ๆ ก็จะไม่ออกไปจากห้องนี้” แล้วเขาก็ยิ้มด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสุขคล้าย ๆ แสงอรุณในยามเช้า ขณะที่เธอกำลังพูดถึงเรื่องพระเจ้า ข้าพเจ้าโมโหจัด ข้าพเจ้าแข่งด่าและขู่ ว่า เชื้อวัน โรคจะต้องติดเธอ และเธอจะต้องตายเพราะวัน โรค ในไม่ช้า

เธอตอบว่า “ดิฉันจะไม่ออกไป พระเยซูปกป้องรักษาดิฉันไว้” แล้วเธอก็อ่านพระคัมภีร์ต่อไป อธิษฐานและร้องเพลงจนกระทั่งเย็น เมื่อเธอไปแล้ว ข้าพเจ้ารำพึง “สาธุ ไปเสียเถิด”

รุ่งเช้าขึ้นเธอก็กลับมาอีก พอนั่งลงก็อธิษฐาน ร้องเพลงและอ่านพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าแข่งด่าเธอ แต่เธอไม่ตอบ พอเย็นลงเธอก็ไปและรุ่งเช้าก็กลับมาอีก ข้าพเจ้าจึงพูดกับเธอว่า “นี่เธอ เมื่อไรเธอจะปล่อยให้นันพักนอนอยู่คนเดียวนะ” เธอตอบว่า ดิฉันจะไม่ปล่อยให้คุณอยู่คนเดียวจนกว่าจะรับเอาพระเยซูคริสต์ เพราะดิฉันต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้”

ข้าพเจ้ารู้ว่าเขาพูดโดยจริงใจ พอวันที่ห้าเมื่อเธอมาถึง ข้าพเจ้ารู้สึกมีอะไรบางอย่างสะกิดใจ ข้าพเจ้ารู้ว่าเธอมีอะไรหลายอย่างแตกต่างกับข้าพเจ้าจึงทำให้เธอมีความสุขว่าเริ่งไปหน้าแจ่มใสอยู่เสมอ ทั้งทนต่อคำแข่งคำและขู่เชิญของข้าพเจ้า

“อาละ” ข้าพเจ้าพูด “ฉันอยากจะถามอะไรเธอสักอย่าง เธอมาหาฉันทำไม? ฉันกำลังป่วยจะตายอยู่แล้ว เธออธิษฐานเพื่อฉันทำไม?”

เธอตอบว่า “โดยวิสัยธรรมดาของมนุษย์นั้นฉันต้องเกลียดคุณและคงไม่ยอมมาหาคุณ แต่ผู้ที่อยู่ในตัวของฉันมาหาคุณและอธิษฐานให้คุณ”

ข้าพเจ้าถาม “ผู้ที่เธอว่าอยู่ในตัวเธอนั้น คือใคร? เป็นอะไร?”

เธอตอบข้าพเจ้าว่า “พระเยซู” เธอร้องไห้ “เป็นพระเจ้าของฉัน”

ข้าพเจ้ามองดูน้ำตาที่ไหลลงมาเป็นสาย บนพวงแก้มของเธอ รู้สึกว่า คำพูดของเธอเป็นคำพูดที่ออกมาจากใจจริง ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ความดีด้านของตน ได้สูญหายไปหมดสิ้น จนน้ำตาของข้าพเจ้าไหลพรากออกมาบ้างโดยไม่รู้สีกตัว ข้าพเจ้าพูดกับเธอว่า “ฉันอยากรู้จักพระเยซูของเธอด้วย”

เธอได้เริ่มสรรเสริญพระเจ้า เธอได้มอบพระคัมภีร์ให้แก่ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้ายังคงถืออยู่ จนทุกวันนี้ แล้วเธอตอบว่า “คำตอบทั้งหมดอยู่ในหนังสือเล่มนี้”

เธออวยพรแก่ข้าพเจ้าแล้วก็ลาไป ข้าพเจ้าได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์โดยคิดว่าจะเป็นแบบอย่างคำอธิษฐานเหมือนพิธีต่าง ๆ แต่ตรงกันข้ามมันเป็นชีวิตของผู้หนึ่งชื่อพระเยซู ข้าพเจ้าเข้าใจได้โดยง่ายในไม่ช้า ข้าพเจ้าก็เกิดใจรักพระเยซู และลิ้มความทุกข์ทรมาน โดยหมกมุ่นอ่านพระคัมภีร์ พระเยซูมิใช่เป็นปรัชญา มิใช่แบบแผน มิใช่คำสอน แต่พระองค์เป็นบุคคลเหมือนเรา ข้าพเจ้าอ่านและก็พบว่า พระเยซูเสด็จไปทางไหน ก็มักจะเข้าไปในบ้านของคนป่วยและช่วยรักษาเขาให้หาย พระเยซูประทับที่ใดฝูงชนก็มาห้อมล้อม และพระองค์ได้ช่วยเหลือเขา ถ้าหากข้าพเจ้าได้พบพระเยซูของคัมภีร์แล้วข้าพเจ้าจะรอดและหายจากโรค เช่นเดียวกัน

ข้าพเจ้าเห็นว่าแม้แต่พระเยซู ทรงเกลียดความบาปต่อสู้อุบัติความบาปและความเจ็บป่วยก็ตาม แต่พระองค์ทรงรักคนทุกคนถึงแม้เขาจะเป็นคนที่มีบาปหนา และพระองค์คงจะยอมรับข้าพเจ้าเหมือนกัน ทั้งข้าพเจ้ายากจน และเป็นคนบาป และกำลังป่วยด้วยวัณโรค แต่พระคัมภีร์สอนว่า พระเยซูคริสต์เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ได้ตายเพื่อคนบาปอย่างข้าพเจ้า

เมื่อข้าพเจ้าเข้าใจเช่นนี้แล้ว จึงคิดอยากพบพระเยซู แต่จะพบได้อย่างไร พระองค์เสด็จมาในประเทศยูดาตั้ง 2000 ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ มาระโกบทที่ 16 พระองค์ทรงสั่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ไปทั่วโลกจนกระทั่งประเทศไกลที่สุด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพระองค์คงหมายถึงความถึงประเทศของผม เพราะอยู่ไกลที่สุดแล้ว ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องพระเยซู ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และเสด็จนั่งเบื้องขวา

พระหัตถ์พระเจ้า ได้อ่านเรื่องอัครสาวกกระจายกันออกไปทั่วทุกทิศ เพื่อประกาศพระกิตติคุณ และมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นหลายอย่าง จิตใจของข้าพเจ้าก็ร่ำร้องถึงองค์พระเยซู และร่ำพึงอยู่ในใจว่าจะรอดได้อย่างไร

หลังจากวันที่ 5 ที่เด็กหญิงคนนั้นมอบพระคัมภีร์ให้ข้าพเจ้า เธอมาได้มาเยี่ยมข้าพเจ้าอีกเลย ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักชื่อของเธอ บางครั้งข้าพเจ้าครุ่นคิดอยู่ในใจว่าเธอคงเป็นทูตสวรรค์

ข้าพเจ้าต้องการให้ใครสักคนชี้แจง ให้ทราบว่าข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร มีชายคนหนึ่งแนะนำให้ข้าพเจ้าไปหามิชชันนารีอเมริกันซึ่งเขาเชื่อแน่ว่าจะช่วยข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าอ่อนเพลียมาก เมื่อเดินสักสิบก้าว ก็ต้องพัก แต่ข้าพเจ้าขอร้องให้เขาพาข้าพเจ้าไปพบ มิชชันนารีคนนั้นในวันอาทิตย์ เมื่อข้าพเจ้าก้าวเข้าไป ในห้องเล็ก ๆ แห่งนั้นเขากำลังเริ่มประชุมนมัสการพอดี เมื่อทุกคนยืนขึ้นร้องเพลงดูหน้าตาของเขาทุกคนเปล่งปลั่งสดใส ข้าพเจ้าจะพยายามอยู่ร่วมประชุมให้ได้ เมื่ออาจารย์ชาร์ดลุกขึ้นเทศนา ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจ ที่ศาสนาจารย์ของพวกเขาคริสเตียนไม่ใส่เสื้อคลุมยาวเหมือนพระของศาสนาอื่น ๆ เขาเพิ่งมาจากแคลิฟอร์เนีย เวลาเทศนามีล่ามแปล แต่คำเทศนาของเขาแทงทะลุเข้าไปในจิตใจของข้าพเจ้าเหมือนดาบสองคม เมื่อจบคำเทศนาเขาเชิญผู้ที่กระทำความบาป และอยากจะสารภาพบาป ให้ออกไปข้างหน้า ข้าพเจ้าออกไปเป็นคนแรก เขานำข้าพเจ้าเข้าในห้องทำงานส่วนตัวแล้วอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงเรื่องความรอด แล้วสอนให้ข้าพเจ้าอธิษฐานสารภาพบาปมีอะไรเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้ากล่าวคำเหล่านี้

ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ๆ เคยกลัวผีปิศาจ และถูกมันเบียดเบียนข้าพเจ้าอยู่เสมอเช่นเดียวกับเพื่อนร่วมชาติทั้งหลายของข้าพเจ้า แต่ในขณะที่ข้าพเจ้ารับชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์ ในทันใดนั้นความสุขอย่างแปลกประหลาดก็ไหลเข้าสู่จิตวิญญาณของข้าพเจ้า ตลอดทั้งร่างกายของข้าพเจ้าก็ตื่นเต้นด้วยความปีติยินดี ข้าพเจ้ารู้สึกอยากร้องเพลง แต่ก็ร้องเพลงไม่เป็น ข้าพเจ้าถามอาจารย์ชาร์ดว่า “เหตุการณ์เช่นนี้เป็นจริงหรือ ๆ เป็นการสะกดดวงจิต”

เขาตอบว่า “ที่คุณรู้สึกอย่างนั้นไม่ใช่ความฝันหรือการสะกดดวงจิต แต่พระเยซูผู้เป็นน้ำพุแห่งชีวิตได้เข้ามาอยู่ในตัวคุณแล้ว”

พอข้าพเจ้าได้ยืนอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่กลัวต่อความตายต่อไป ความสะอึกหวาดกลัวหายไปหมดสิ้นความยินดี และสันติสุขครอบงำความตายไว้หมด และกลายเป็นสะพานไปสู่บัลลังก์ของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ารู้ตัวว่า วิญญาณของข้าพเจ้าได้เตรียมพร้อมเพื่อจะตายแล้ว หน้าตาของข้าพเจ้าก็ฟื้นขึ้นขึ้นเหมือนเด็กหญิงคนนั้น ที่มาหาข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังป่วยหนัก ขณะนี้ข้าพเจ้าได้รับความยินดี และสันติสุขในใจ เช่นเดียวกับเธอ

เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้าน ยังรู้สึกเสียวในทรวงอก และหายใจหอบอยู่ ข้าพเจ้าอยากให้มีบิดามารดา และพี่น้องทุกคนรอดเหมือนข้าพเจ้า ๆ จึงเริ่มเล่าเรื่องพระเยซูคริสต์ให้เขาฟัง ความเดือดร้อนเกิดขึ้นแล้ว ถ้าเชื่อพระเยซูคริสต์แล้ว ก็ต้องเลิกเคารพนับถือวิญญาณของบรรพบุรุษ และไม่ต้องไหว้รูปเคารพ ข้าพเจ้าเป็นคนนอกศาสนาแล้ว

พี่สาวของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้ารักมาก มาอ้อนวอนข้าพเจ้า “น้องรักพระเยซูมากกว่ารักพ่อแม่ พี่น้องหรือจะทิ้งพ่อแม่ และติดตามพระเยซูหรือ”

ผมตอบว่า “พี่เข้าใจผิดครับ ผมเคยมีความทรมานกายและใจ หวาดกลัวความตายเป็นเวลานานมาแล้ว ทั้งพ่อแม่และสิ่งที่ผมเชื่อถือเมื่อก่อนนั้น ช่วยผมไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้ผมมีความสุขและพร้อมที่จะตาย ถ้าพี่ทิ้งผมเพราะผมรับเอาพระคริสต์ ผมก็พร้อมที่จะย้ายออกไปจากบ้านครับ

บิดาก็มาพูดกับข้าพเจ้าว่า ท่านไม่เกี่ยวข้องอะไรกับชีวิตและความตายของข้าพเจ้าต่อไปอีกแล้ว ข้าพเจ้าต้องถูกตัดออกจากครอบครัวและได้ชื่อว่า เป็นคนนอกศาสนา ข้าพเจ้าเก็บเข้าของส่วนตัวสองสามชิ้น เดินออกจากบ้านแล้วไปหาลุง ลุงยืนอยู่บนระเบียงบ้าน พูดกับข้าพเจ้าว่า “ไอ้คริสเตียนชาติชั่ว ออกไปซิ อย่าเข้ามาในบ้านของข้า” ข้าพเจ้าอุตส่าห์เดินเลยไปอีก และไม่รู้ว่าจะไปไหน แต่ยังรู้สึกเบิกบานใจอย่างประหลาด

ข้าพเจ้าตัดสินใจจะขึ้นไปอยู่บนภูเขาจนกว่าจะตายที่นั่น แต่สิ่งแรกข้าพเจ้าต้องการจะไปขอบคุณ อาจารย์ยิรัชาร์ดเสียก่อน ข้าพเจ้าไปถึงประตูบ้าน แล้วสิ้นกระดิ่ง พอเขาออกมาข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ผมรู้สึกซาบซึ้ง ในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่งที่ได้นำผมมาพบพระเยซู แต่ตั้งแต่ผมรับเชื่อพระเยซูแล้ว ผมถูกไล่ออกจากบ้าน ดังนั้นผมจึงคิดจะไปอยู่บนภูเขาโน้น”

เขามองหน้าข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “คุณยังไม่รู้หรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อบิดามารดาละทิ้งท่าน พระเจ้าจะทรงเลี้ยงท่านไว้ มาเถิด มาเป็นลูกของฉัน” เขาเข้ามากอดข้าพเจ้าแล้วพากันเข้าไปในบ้าน จัดที่นอนให้ข้าพเจ้าโดยมอบเตียงส่วนตัวให้ คุณนายยิรัชาร์ดได้จัดทำอาหารอย่างดีแล้วเชิญข้าพเจ้ารับประทานอาหารด้วยกัน ข้าพเจ้ารับประทานอาหารด้วยน้ำตาไหล “อาจารย์ครับผมไม่นึกเลยว่าอาจารย์รักผมอย่างนี้ อาจารย์เป็นคนอเมริกัน ไม่รู้จักคนเกาหลี และไม่ใช่นักบุญอะไรกับผมเลย แต่ทำไมอาจารย์จึงดีต่อผมอย่างนี้”

เขาตอบว่า “เราเป็นคริสเตียน พระเยซูก็ได้ช่วยเราอย่างนี้”

ข้าพเจ้าคัดค้าน “อาจารย์ไม่ควรจะเสี่ยงภัยกับโรคร้ายในตัวผม ถ้าผมอาศัยอยู่ในบ้านของท่าน ไม่เข้าท่านก็จะคิดเชื้ວวัน โรคและต้องตายอย่างทรมาน”

แต่เขาตอบว่า “พระเจ้าได้นำชีวิตและคุ้มครองเราตลอดมาตั้งแต่หนุ่มจนกระทั่งบัดนี้ หากว่าเราจะตายเนื่องจากวัน โรค เราก็ยินดีเสมอ”

เมื่อข้าพเจ้าอาศัยอยู่ได้หนึ่งสัปดาห์ ข้าพเจ้าพบกับอาจารย์ชาร์ดว่า “ผมจะอยู่ที่นี้ไม่ได้ ความรู้สึกผิดชอบใจเดือนผมว่าผมไม่ควรจะอยู่ที่นี้ ผมขากเสลดเสมอ มีเลือดและมีเชื้อโรคติดต่อกับได้”

พระเจ้าช่วยให้ข้าพเจ้าหาเช่าห้องเล็ก ๆ ได้ใกล้ ๆ กัน เพื่อรอความตาย อาจารย์ชาร์ด ได้มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า “พระเจ้าไม่มีพระประสงค์จะให้คุณตายคุณยังหนุ่ม ถ้าคุณเชื่อในพระคำของพระเจ้า พระคัมภีร์ของพระองค์ พระคัมภีร์มีอำนาจบันดาลได้ เพราะพระเจ้าทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกโดยพระคำของพระองค์ หากคุณเชื่อพระคัมภีร์จริงพระเจ้าจะทรงรักษาให้หายได้”

มันเป็นข่าวดีเหลือที่จะเชื่อได้ แต่เขาอ่านข้อพระคัมภีร์หลายแห่ง “เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงรักษาให้หาย” และข้อความอื่น ๆ อีกข้าพเจ้าก็ท่องจำไว้ ซึ่งวันหนึ่งข้าพเจ้าจะทดลองดู

เมื่อข้าพเจ้าปิดประตูลงกลอนห้องนอนของข้าพเจ้าแล้ว ก็อธิษฐาน ข้าพเจ้าอยากพบพระเยซูต่อหน้าข้าพเจ้าอธิษฐานว่า “พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่นี้จนกว่าพระองค์จะทรงปรากฏ หรือจนข้าพเจ้าจะตาย” ข้าพเจ้าอธิษฐานตลอดทั้งวัน ตัวข้าพเจ้าเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ และเหนื่อยอ่อนเป็นกำลัง ในกลางคืนวันนั้นข้าพเจ้าอธิษฐานอีกจนถึง 2.00 น. แล้วก็พักเหนื่อยหมดเรี่ยวแรงจนไม่สามารถกระดิกนิ้วมือได้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ หัวใจเต้นช้ำมาก

ในทันใดนั้น ห้องที่ข้าพเจ้าอยู่นั้น กลับสว่างขึ้นความมืดหายไป มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ มีเมฆอันสุกใสแผ่ไปเต็มห้อง ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นควันไฟ และคิดว่าไฟไหม้บ้าน ข้าพเจ้าจึงพยายามร้องเรียกคนมาช่วยแต่ไม่มีเสียงออกจากปากของข้าพเจ้าเลย แล้วข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ใช่ควันไฟ แต่เป็นเมฆ มีรูปร่างปรากฏขึ้นอย่างงดงาม

ข้าพเจ้ามองดูที่นั่นตรงหน้าข้าพเจ้า เห็นเท้าสองเท้าสว่างไสวข้าพเจ้าค่อย ๆ เยกหน้าขึ้นไป ก็เห็นเสื้อสีขาวยาว ๆ แล้วข้าพเจ้ามองเห็นใบหน้าแจ่มใส เหมือนดวงอาทิตย์ฉายแสงจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่า เป็นใบหน้าของใครจนข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านผู้นั้นสวมมงกุฎหนาม หนามนั้น ก็แทงทะลุเข้าในหน้าผากของท่านและมีโลหิตไหลออกมา เมื่อข้าพเจ้าเห็นมงกุฎหนามนั้นแล้วก็รู้ทันทีว่า ท่านผู้นี้คือ พระเยซูคริสต์ ความรักของพระองค์ ไหลเข้ามาสู่ดวงจิตของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าร้องว่า “โอพระองค์ คือพระเจ้าของข้าพเจ้า”

ตามศาสนาเดิมของข้าพเจ้า ๆ เคยคิดว่า พระเจ้าทรงไว้ซึ่งพระพิโรธและน่ากลัวและเป็นผู้แก้แค้นข้าพเจ้าเคยหวาดกลัวเมื่อเข้าไปในวัด ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานอ่อนน้อนว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าขอทรงโปรดอย่าลงโทษข้าพเจ้า”

แต่พอข้าพเจ้าเห็นพระพักตร์ของพระเยซู ปรากฏต่อหน้าข้าพเจ้ารู้สึกว่พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งความรัก และความรักในพระองค์เป็นความรักที่บริสุทธิ์ และมากกว่าความรักของมารดาที่มีต่อบุตร

หลายหมื่นเท่า พระองค์ตรัสว่า “ลูกเอ๋ย สิ่งของในโลกนี้ ทรัพย์สมบัติชื่อเสียง เงินทอง ตำแหน่ง ทั้งหมดจะละลายหายสูญไป แต่เราได้จัดแจงที่อยู่อันถาวรไว้สำหรับทุกคนที่เชื่อในเรา และตามเรามา เจ้าจะมอบชีวิตของเจ้าให้แก่เราหรือ”

“พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้าร้องไห้ “พระองค์ทรงทราบว่าข้าพเจ้ากำลังป่วยหนัก เกือบจะตายอยู่แล้วข้าพเจ้าจะมอบร่างกายอันสกปรกโสมนนี้ ให้พระองค์อย่างไร”

พระเยซูทรงยิ้มในพระพักตร์และตรัสต่อไปว่า “จงมอบจิตใจของเจ้าให้แก่เรา แล้วเราจะจัดการต่อไป”

แล้วพระองค์ทรงถูกต้องศีรษะของข้าพเจ้า ในทันใดนั้นตัวข้าพเจ้าเริ่มสั่นคล้าย ๆ กับถูกลมพัดแรง ๆ มีปฏิกิริยาน่าอัศจรรย์เกิดขึ้นภายในตัวข้าพเจ้า ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่นแล้วข้าพเจ้าก็พูดเป็นภาษาที่ข้าพเจ้าไม่เคยพูด ข้าพเจ้าตกใจเพราะไม่เคยได้ยินใครพูดภาษาที่ข้าพเจ้ากำลังพูดอยู่ ข้าพเจ้านึกว่าข้าพเจ้าคงถูกสะกดจิตแล้ว พยายามหยุดเสีย แต่หยุดไม่ได้ คำพูดนั้นเป็นคำพูดของพระคริสต์ที่พระองค์ตรัสโดยปากของข้าพเจ้า ๆ ฟังแล้วเข้าใจว่าเป็นสำเนียงพูดอย่างคล่อง ๆ ยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกสบายขึ้น ฤทธิ์ของพระคริสต์ไหลเข้ามาในจิตใจของข้าพเจ้า ๆ ปลดปล่อยตัวให้พูดต่อไปจนกระทั่งดวงใจของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความสุข ข้าพเจ้าใคร่จะเข้าสนิทอยู่ในพระเยซู และให้พระองค์เข้ามาสถิตอยู่ในดวงใจของข้าพเจ้าให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับข้าพเจ้ามากกว่านี้ ข้าพเจ้าพยายามกอดพระองค์แต่พอมือแตะต้องพระองค์ มีกระแสอันรุนแรงจู่ไฟฟ้าช๊อนเข้ามาในตัวของข้าพเจ้า ๆ ก็สลบไป

เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นไม่เห็นมีพระเยซูอยู่ในห้อง ไม่มีเมฆ แต่มีความสุขความยินดีเต็มเปี่ยมในจิตใจของข้าพเจ้า

พอรุ่งเช้าข้าพเจ้าลืมเรื่องปอด และหัวใจของข้าพเจ้าที่เจ็บปวดหมดสิ้น ลุกขึ้นจากที่นอนวิ่งไปบ้านของอาจารย์ริชาร์ด และเคาะที่ประตูอย่างแรง อาจารย์ริชาร์ดตื่นขึ้นมาเปิดประตูแล้วถามด้วยความแปลกใจ “คุณโซมาทำไมแต่เช้าตรู่เชียว”

“โอ อาจารย์ครับ ผมได้เห็นพระเยซูแล้ว และได้พูดออกมาเป็นภาษาแปลกประหลาดที่ผมไม่เข้าใจเลยนี้หมายความว่าอะไรครับ”

อาจารย์ริชาร์ดโลดเต้นด้วยความยินดี แล้วพูดว่า “คุณโซ คุณได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเต็มขนาดแล้ว” แล้วเขาก็เข้ามากอดผม เขาหยิบพระคัมภีร์ เปิดอ่านหนังสือ กิจการ 2:4 และได้ขยายความให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้าได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนพวกสาวกของพระเยซู และพวกศิษย์ของพระองค์ในสมัยคริสตจักรเริ่มแรก ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จลงมาประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เข้าสู่จิตใจของข้าพเจ้าจนเต็มบริบูรณ์แล้ว

ความยินดีเต็มล้นในดวงใจของข้าพเจ้า ๆ ลืมเรื่องทนทุกข์ทรมานจากอาการป่วยด้วยวัณโรค ข้าพเจ้าเที่ยวเป็นพยานไปทั่วทุกบ้าน ตามถนนหนทาง ในรถโดยสาร และรถประจำทาง ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าหายจากวัณโรค และโรคหัวใจแล้ว ข้าพเจ้ากลับไปโรงพยาบาล เพื่อเช็คดูอีกที ภายหลังจากทำการเอ็กซเรย์แล้วนายแพทย์บอกข้าพเจ้าว่า “วัณโรคหายดีแล้ว ไม่มีเชื้อเหลืออยู่เลย ปอด และหัวใจของข้าพเจ้าทำงานเป็นปกติดีทุกอย่าง ประหลาดแท้”

ตั้งแต่แรกเมื่อข้าพเจ้าไปหาอาจารย์ชาร์ด และได้อธิษฐานสารภาพความบาปนั้น ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างยิ่ง แล้วเมื่อคืนนั้นที่พระเยซูมาปรากฏแก่ข้าพเจ้า และพระหัตถ์ของพระองค์แตะต้องข้าพเจ้า พระองค์ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ข้าพเจ้า และทรงรักษาโรคของข้าพเจ้าให้หาย แต่ถ้าหากว่าเด็กหญิงคนนั้นไม่ได้ประกอบด้วยความรักของพระเจ้าแล้ว ไม่ยอมทนต่อคำสวดประมาทต่าง ๆ และไม่ได้เป็นพยานด้วยความเชื่ออันแน่วแน่อยู่ตลอดห้าวันแล้ว พระพรและการอัศจรรย์เหล่านี้คงจะไม่ปรากฏผลในชีวิตของข้าพเจ้าแน่นอน แต่สิ่งเหล่านี้ได้บังเกิดขึ้นแล้ว บังเกิดขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าใกล้จะตายพระองค์ทรงชุบข้าพเจ้าไว้ และมีชีวิตใหม่มีความสุขในใจ ร้องสาธุการพระฤทธิ์พระเยซูคริสต์ จนถึงทุกวันนี้ อามน

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์พระกิตติคุณ 1217/1 ถนนเจริญรัถ ธนบุรี
อาจารย์โรเบอर्ट นิซิโมโตะ ผู้จัดพิมพ์โฆษณา 1 ก.พ. 2514